

En Baldrich va sospirar i els va fer un gest de comiat amb la mà. Tots dos germans, carregats amb unes motxilles a l'esquena on duïen menjar i roba d'abric, van sortir de l'hotel i es van encaminar cap a les valls d'Envalira, que els havien de conduir cap a França. La Sol s'havia posat pantalons de llana per a l'ocasió, li eren molt més pràctics per caminar que les faldilles. Abans d'arribar a Soldeu van girar per la vall d'Incles, que estava mig emblanquinada per la nevada de la nit anterior, i van enfilear un camí sinuós amb algunes bordes aïllades. Era una vall àmplia, equilibrada i harmoniosa, sense grans pics ni accidents en el terreny. A la Sol li va semblar un reducte diferent de tot el que havia vist fins aleshores a Andorra, on la tònica eren sempre els contrastos extrems; muntanyes colossals i valls escanyades. El refugi que hi tenien la colla d'en Baldrich no podia ser gaire lluny, un lloc on normalment passaven la nit abans d'iniciar la travessa per les muntanyes i on amagaven les mercaderies. Al cap d'una estona de resseguir un viarany que corria entre els camps blancs fent una essa infinita, van trobar la cabana amagada entre els pins [...].

*La passadora*, Laia Perearnau